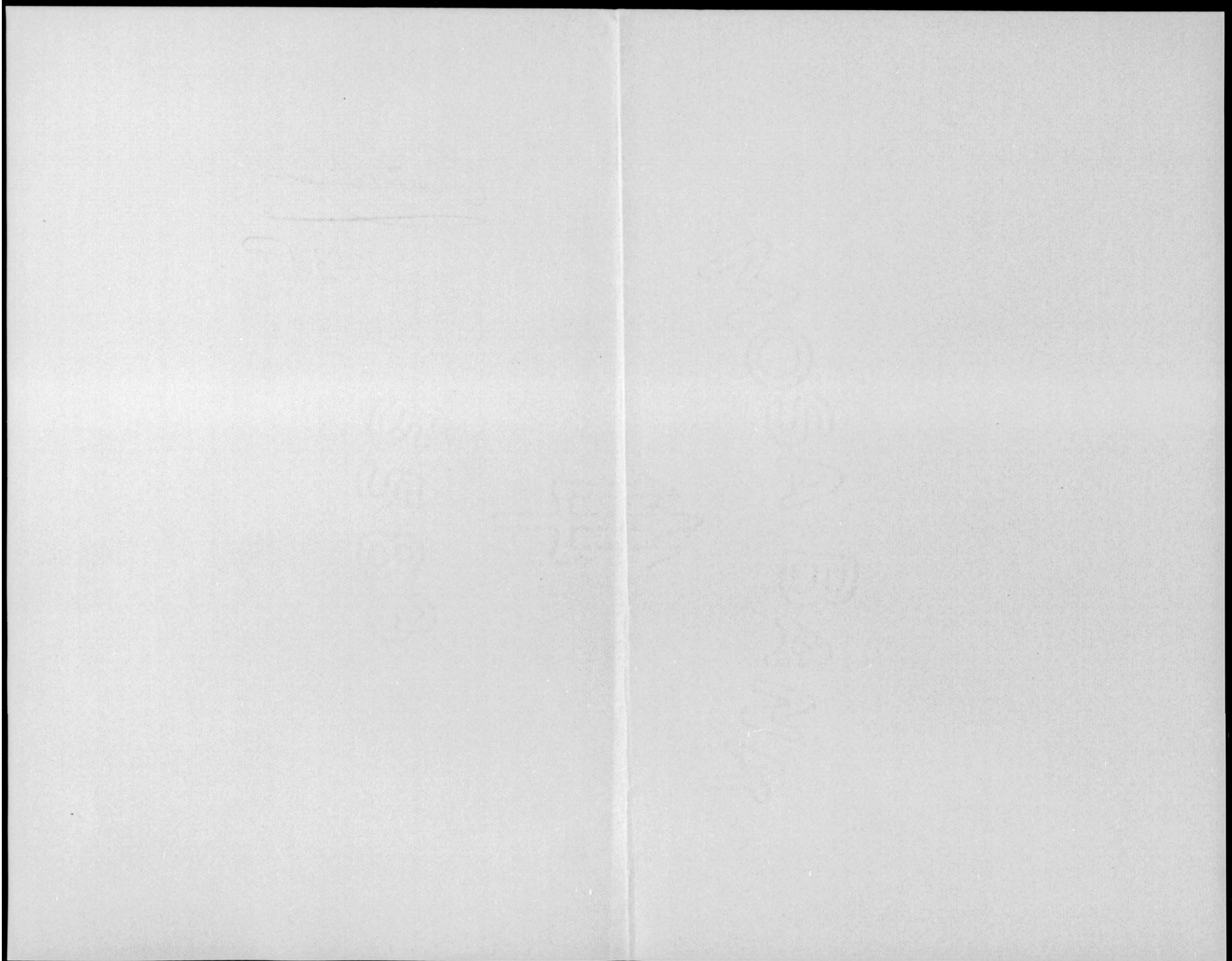

LTK Beets

D 9

Postelings

1835.

Dosterlingen.

1. Ruth.

De lieve Ruth, de lieve Ruth!
De dochter Moabs, de getrouwe!
De, Zelve een droeve weduwvrouwe,
Een weduw was tot steun en stut.
Geregend zy de schoon van smarte,
Die toen haar minlijk overgoot,
Toen, uit Naomis' behand' lachte,
De Zegen op haar wedervloot.
Gods liefsde zy als de ruwe groot!

Zy hief haar stemme op en zy schreide,
En Opa schreide en sprok als zy;
Nu docht ik! verlaat my beides,
Doe Heeren land te Zegen my!"
Als Opa nu haar moeders kuste,
Zoo kleeft Ruth de hved loore aan,
"He zonde ik van u henen gaan?
Voor Ruth is Londe u geef ruste!
Uw droefheid deelt zy en uw lot,
Zy zal u herken met haarkraakten,
Opaar gy verwacht Zal zy vernachten
Auw volk is 't hare, uw God haar God!
Zoo ik, dan sacht de dood ont schide,
Zoo troffe my uw God en Heer!
Opaar gy sjeft leeft men my ter reer!"
Dus sprak de lieve Ruth, en schreide.

In Bethlehem akker kwam Zy aan:
Zy prokkelde de korenaren,
Wie dan de land ontvallen waren
Des maaiers met haar tot begraan.
Dus vond Ze in Boaz wy genade,
Als Ze aan Zyn voeten vastgenoot;
Dus vond Ze een losjer en een gade;
Zaar opende haar moeder schoot,
Des Heeren liefde en Zorg Zyn groot.

De naam der bitterheid van smarte
Moest smelten in den Loeten blank
Der vengde, by Naamij dank,
Twen Zy een klein roon wultden harte!
Zijn Heer van Ruth, tot heil der aard,
Moest Trede Lope Zyn raden,
En als van Pore vrichtbaar wesen,
In Thamar Julia had gebaard:
En vortteelt voort uit haar bloede,
Totdat, van schijnre glans berooft,
Haar nam, in Luid bleen slo vrede,
Die God den Vader had beloofd!
Glorie, des heylighen Zyn de Goede!

2.

Hanna.

Ongewoonaat rangriek
Leughtfied van uyn loch spijzen,
Want gy zult die af Zien wijzen,
Droefheid fluit haar lippen duikt.
Arme! Lopenlose vrouw!
Wie ren in haar see durft berge,
Ach waer zult gy fhorfel vertegen,
Nagelukt van hmet e. v. v.

Die Elkan Leet a riek,
Schoon de Heer en schoot riek opent;
Altyd liefde op liefde loopen,
Nemt by deel aan zyn verriet.
Ghaon dan die tranenloed!
Merck dan een tiental Lonen
Zyn by e. ty. liefde toonen
En uw jammer is vergoed!

Patten

Getten weened gaet zy uit
Naer des Heeren Statensakel,
Pradende dat een mirakel
Haer vorichtheit schoot ontfliet!
"God der Vaders! Zie op my!
"Wie kan Loden tegen Gode;
"Lev in gunst metten. Zou niet gevee
"Dat hy u geveiligde zij!"

Dit heeft Hanna hare Ziel,
Voor Jehovah ontsoogstent,
En hy heeft haer niet overloeten,
Wie het we Loo bitter viel.
O geresend zy de Lucht,
En de Michte Lazer zonne,
Die den schoot de dorre vrouwe,
Van den Lieren heeft bevrucht!

Missa.

O, Hadt gy manen, voor uw leed,
Toen de doogtson op den akker brandde,
En gy uw doring meeuwen bleed
Te Gheea ten tenten brande?
"Voornaar, Voornaar! uw lot was wreed!"

Wank, Dochter Ajaes! Zoo uw schoot
Aan Gods Opzalddes Loden vaande,
Fiet was niet tot een sulken dood,
- Een groewel en het oog der aarde!
"Voornaar, Voornaar! uw zoud was groot!"

Daar long het dierbaar Koningskroost,
Op lath een stonings opgehangen,
Droo heeten vriend en lot gevroost,
Om zelfs geen eerlike grafte vrlangen -
Dader Missa kong nu zoen, uw kroost!

Die Meeder min hield trouwe maek,
Die in den dood hun lippen kueten,
Zy het des daegs t'geriecht geslacht
Als heemlen op hun lyk sjen rusten,
En monde t'roefdeer sijn by nacht.

O wie! Loo brandend was de Loo!
Dat loegt gy vaak verhuyselde vgeen
Waar Silo, Nobe, Geben!
Waar eerste Heer was vargetogen,
Of hy sich hier ontfermed kon.

Zo laat g' droeve treden waan,
 Tot dat de koopman hemel reeken,
 En de eerste droppel regendaan
 Op huy en hangen looft den leeken!
 Voorwaar de moederhefde is trouw!

4.

Vasthi.

Manlyke trots in een vrouwlyke doot,
 Haar mel roit in het gosten veinot,
 Als waarme Vasthi verweigeren doot,
 Sonder haar fluisen ter feestmaal te komen;
 Pracht des Gastheer haer heer en haer doot!

Drenge der Gastheer myn wyllyken last,
 Dat by het loofd met een haerband den prielen,
 Die saen de gade van koningen vast,
 Dat by u vofge in de ~~willyke~~ salen,
 Pracht sich die orgaan baer schoonheid ver-
 gast!

Drenge aan den Koning myn wyllyken doot,
 Dat by myn sariukt preetken sal op heden!
 Dat ik myn haerband niet trap met den voet,
 Niet also flamine ter feestmaal sal heden!
 Leg den, dat loymud wor dweatheid be-
 loedt.

Siddand bracht Esther die boofthap den
 Vork;
 Drenge leeft de Koning die freheid geuroken;
 Maar seker roit heeft in vrouwlyke doot
 Manlyke trots in het doot gepproben,
 Den waarme Vasthi her veigere doot.

Esther.

1.

Schoon Esther! toen uw blanke hand
 Het smergaas had weggeslagen,
 En de deff konings orgaan
 In de krop is hart en ingewand.
 Gy draagt hem van zijn pracht ontogen,
 In leenlykheid en vofte doot,
 Met gred en vlamme schieten de orgaan,
 In blanke de als den Egel Goud

2.

Daar werd uw hart beroerd van dreed,
 Daar werd gy, trofste koninginn!
 De minste van heel 7 loffgen,
 Eene arm Palantynsche neere!
 Daar bog uw lieflyke lofde van scharik,
 Die sloot dat neer met blinke de orgaan,
 En was en bladphap was veroloff,
 Bestoren wor die koning bleik.

3.

Maar toen gy in uw blanke half,
 Op uw flamine keerysbagen,
 Gelyc een lakket ven des dals,
 Beluad door droppes uit den looggen,
 Des gilden septeuf konde, haer
 Gewaer brecht, Elin uw Koning vofde,
 Dat vrenge die toen uw lief beroerde,
 Hoe soegt gy toen uw orgaan op?

„Wat is u Esther? smek! gheb moed!
 „Ik ben uw broeder, gy zult leven!“
 „Heer gy zyt wonderlyk en goed!“
 Maar weet heeft leen de spraak begreuen.

Schone Esther nogmaals zocht gy keër,
 In d'arm van uw wittelde vrouwen!
 Schone Esther had leen volk behouen,
 En Abram's Zaad liefdesfelc weer!

David's Klachte.

1.

O Israels Kinde! Gy gevallen!
 Gy op uw heuvelen door toord!
 Hoe kost die wreede heldenmoord
 Het beste bloed der honderdtallen!
 Die droeve tyding zij gesmoord!
 Laat Gath met Jez' een maar niet brallen,
 Moch zij ze in Askalon gehoord!
 Opdat de dochtren zulker Vadersen,
 Der onbeprednen dattle jingd,
 Niet spotte met een woeste vreuwd
 Om t' bloed gevloeid uit Israels aderen.

2.

Op u, op u geen enkele drop,
 O Gilboa! van daanw noch regen!
 Geen halm schiet uit uw voren op,
 Gy bakken, vreemd aan iedren Legen!
 Want daer heeft een gevoekte hand,
 Daar hebben roekelooze beneden,
 Het schild der helsten dinven schenden,
 Het schild van Siül aangrand,
 Als had de Zalve God's de klokken
 Van Israels Koning niet doortrokken.

3.

Geen schicht ont juode van Zyn kroon
 Die niet een Kyand vallen deed,
 Die niet een Helden hoofd doorboorde,
 Waar Jonathan voor Izel streed.
 En trok de Koning uit ten strijde,
 Zoo stortten Izels haters neer;
 Want voort kwamt flagerwaard aan Zyn tijde
 Dan van de wraak verradigt weer.

4.

O, teedere Vriendfchap deser beiden,
 En heldenthoud in ieder rood,
 O, waarlyk, o ontraag de Dood,
 De flachting heeft ^{erf} niet gefcheiden!
 Maar Izels adlaars Zyn ontfield,
 En Leeuwen Benjamins, Gy niet!

5.

Laat Judaas Dochten! tranen stroomen;
 Gewent uw Koning en uw held,
 Die uit het blafedig oorlogsveld,
 O goud en opfchik thuis leedt komen;
 Den haarkand die uw vachten haelt,
 Des pronkhaak aan uw kleederzomen.

6.

Helaas! De Helden Zyn gevallen,
 De glorie Izelz lief vernood,
 En op Zyn leuollen doorboord,
 De broeder, wien mijn hart behoort,
 Myn darbaayfte in de duzendtallen!

6

Mijn hart heeft vrouwen liefgehad,
 Maet u beminde ik meer dan allen!

Helaas de Helden Zyn gevallen,
 Te zehande ligt hun wapenfchat!

7

Uria.

1512-EX 77 159

1.

"Nien; Izel doek Zyn legerwachten,
 En Juda flummet op den grond;
 De heilige Ark van Gods verbond
 Moet in een duun vent vernachten!
 "Mijn Koningz krachten zinken uit,
 "Of t van den heestDorann dringend kruit,
 "En van Uria thuis waerts heeren,
 "En zehenen zich en beter en,
 "En zinken in den arm der Nien?
 "Voorwaas, dat voegt geen kracht byns
 "Heeren!"

2.

Handonly! - Overpelig Kort!
 Tergeefs bewaard g' d' dapperen oogden;
 In hem blijft wakkeren Zyn Kort,
 En slaapt niet voor uw Zynpfltoogen.
 Hy puenet niet dan in d' gewees.
 Wie andere zucht tot beliden pausen?
 Hy zal in lige huis niet eers
 Zyn ogerwollen en held wapen,
 Kort t' leg. opbrecht van Zyn Heer.

En t' licht is naauwlyds aangebroken,
 Daar maakt hy zich de speten vlieg,
 En keert naar Hele leir terug d'
 Zyn - Konig in zyn bloed g'p'hen;
 De stua vangt aan, die voer beloofst!
 Hy aan de pits der honderdtallen, ...
 Maar daar verraecht hen t' legshoof;
 Daar word t' hem, onder t' vlynd's wallen,
 De moed niet, maar de ziel ontroof!
 Doch, liever met den held gevallen,
 Dan schandlyk tot den wyfen knecht,
 Met u, o Kuchelaar! g'regt:
 "De kuyghans staat gelyk voor allen,"
 Zyt gy een Kort, en doet g' een recht?

Ten ze aan haar Landpaal reügreten,
Aan Sarcas yverzucht ontolucht,
Die zy, haer doekheid had verweten,
Reeds trots op de rugtoeren vrucht
Zyn stem gehoord had in de lucht!
„De Heer heeft Hagar niet vergeten.
„De Heer verhooft Hagar blaakt,
„En als ze en Zoon heeft voortgebracht,
„Sal zy zyn naam Verhooring heten.

3.

„Nyen ontembaar zal hy leven,
„En wett als de onel der troetjen!
„Dat hand tot hem worde opgebeven,
„Zyn land zal tegen allen zyn.
„Hy zal zyn broedren hem oer eeren,
„Hy over duisender gebien;
„En vne haer 7 oosten 7 oog zal keeren,
„Sal jidderend zyn kenten tien!”

4.

Dus sprak de Heere van 7 Gerichte,
„Maer hier, hier ligt 7 bedroefde kind.
„De Moeder preest haer oogen blind;
„Want die, zyn laatste sterfte Lurichtte!”

O Schriklyk, phaklyk middagins!
„De wind is gweeld, het Land is vruis,
„Dor-jede ~~van~~ uw dome vlabte!
„En bergent Tweempel van een vrel
„Die 7 Heere teat van Hmaël,
„Die haer en meinig wate prakte.

5.

Ten Hagar zag dat hy Zon fterven,
„Die al haer loop was en haer eer,
„Hond ze op om 7 wreed gericht te derwen,
„En dat, en boogfchot verder, keer,
„Van waar zy luistken mocht en horen,
„Tot dat de dood zyn stem Zon fmooren.
„Ten sprak Gots Engel uit en wolk:
„De Heer vernem des jonglings keeren,
„Maer hen nog eenmaal en uw armen,
„En laef den Vader van ^{zijn} volk.

6.

O Legen, Legen, dubble Legen,
„Die dubble Legen oer 7 vrecht,
„Dat toen het hofd verheffe mocht,
„Daar 7 machteloog was reergeregen,
„Des Jongen Schutter op den troek;
„Die

Die in Berjiba's Land moet roffen,
Maer die ter Rechte en Linker hand,
Zyn kroot vermeerden. Zo als 't Land,
2 voder werd van twaalf kotten!
Geregend die Zyn Valen plant!

9
Elia op Horeb.

Cantate.

וְאֶתְּרָה אֶתְּרָה שִׁיר הַגָּדֹל
וְאֶתְּרָה אֶתְּרָה שִׁיר הַגָּדֹל

1. Reg. 19. 12. b.

Koor.

Looft den Heer op luide toonen!
Enkel liefde is Zijn gebied!
In den hemel roog hy de toonen,
Hy vergeet onze aarde niet.
Loof en prijs hem, alle stien!
Alles hart huldig' Hem!

Tercet.

A.

Wat loudtge't loofd ter aard gebogen,
En schent het laing opp'bleed,
En staat ten hemel loflooze oogen?
Elia! God-gerant, Profet!

Wat doelt gy dor de wildernissen
En klaagt uw rampspoed der woestyn?
En waagt des Heeren lijs te misken,
Verlater van uw God te Zyn!

B.

Gy klaagt: "Het is genoeg, o Heer!
 "Neem nu mijn Lieve weg van my!
 "Gien dat ik tot mijn vader keerd,
 "Tre zonde ik beter zijn dan zy?"

"Wat kan de taal eens Dieners baten,
 "Eens Dieners van nu kracht omgod?
 "Juw wolk heeft nu verbond verlaten,
 "En uw altaren ongeftort!"

"Zy deden nu Gesanten vallen,
 "Voor 't Ludek is afgodsdenk atblot.
 "Slecht ik bleef over van Hen. allen -
 "Maar my ook wacht en misse dood!"

C.

Sta op! uw droefheid zal verdwynen;
 Uw weef bechaand zy en uw klaagt.
 Ga uit! De Heer zal u verschijnen:
 Beftig den Horeb! Zwig en vrucht!

Precitatief.

Hoor! De Stormwind verheft zich! Daar dondert de
 Orkan,
 Die de krimpende vlakte met fiddring zal fteran;
 Die de fteenrotten breekt en de bergtoppen knakt,
 Dat is God!
 De Heer was in den Stormwind riek.

W

Lie, de grond wordt gefchud, en gefchookt, en beroerd,
 't Is of Horeb in fiddrende vret wordt ontvoerd!
 De woestij wordt beweeglijk en golft als een heil,
 Dat is de Heer!

De Heer was in den aardfchok riek.

Maar lie, lucht en woestij staan in brand voor
 't Een vruiftroom beneden, 't Zijn bliksfen omhoog!
 't Regent kolen, 't spint vlammen van veneden
 Dat is Hy!

De Heer was in den vruiftlood riek.

Aria.

Maar vol nu 't vruif de zachte fette dalen;
 De zoete ften van 't mindtjen preekt u aan,
 En zalft nu hart in ieder adnen halen,
 En fwoot u van de neese doorgeftaan.
 Elie! Ni ket aangericht, omwonden,
 Het loofd gebukt! De Heere redert nu!
 Hy heeft den ftom der kracht vooruitgezonden;
 Maar 't mindtjen Zinkt: de liefde
 preekt tot u!

Allegro.

Ja, de Heer is rechtvaardig en groot en gedacht,
 Maar ook vriendlyk en Zacht en genedig!
 Als om de agide de Zwoele, gebalffene licht,
 Als een liefdyke lente weldadig.

M.

Al verprijt u Zyn storm en Zyn vür en Zyn
O De Heer is ^{Capit} ~~zachtmoedig~~, ^{kracht} ~~reëdoogend~~ en Zacht!

Invocatie.

Leer ons Heer die Goedheid loven,
Leer ons steunen op uw trouw!
Heft ons hart tot u zeer boven,
Op het ons moed ontzinken Lou!

Slotkoor.

Amen! Looft op luide toonen!
Alle jcheppel loof den Heer!
In den hemel Inwoy hy wonen,
Op onze Earde Ziet hy aeer.
Loof en prijs hem alle stem!
Amen! Alles luidig Hem.

Leiden, Nov. 1876.

B. B. S.

Geftreven voor Maryk
van Kotte.

Salomon

Een Beilooftlied.

7505 040 9X 20.2

1.

O Hoe wordt mij 't hart van vreemde dronken,
 Als mijn hand uw lof verheft. Zal,
 Koning! in Jehovah's gunst geschonken,
 Pronkciëend van Sion's gunst dal!
 Heerlijkheid licht uit uw organs togen,
 In Genade in 't lachele uw hands,
 Daaronder zalft de Heer des Verbonds
 Uw Geraffelen scheidel met Zyn Zegen.

2.

Held! gij hebt uw Zwaard fleeth aan te gorden,
 Met van juweel en krygroew blinkend (Lindard!)
 Om de jehzich van duifenden te worden,
 En de Zegen der verzichtende aard!
 Van uw kad beschikt gij 't Zeggevieren,
 En gij klemt de glorie in uw vuist,
 Wolken Linken door uw hand verguind,
 Vofte vallen waar uw pijlen Zivieren!

Eliä.

Profeet, Profeet! Man Goss op aard
 Met goetbeuen en hemelwaert!
 Ginds dood de phore rase traekt
 De Isral Heer toevlucht waert,
 Dan wagenpaer en uitemaekt.

Gy Leuer! van des Heeren licht
 Beheeren, van ^{geest} zyn aen geveed!
 Die koningen en keellen troed
 Dood d'agen ^{en} nu d'angeruht
 En ^{griest} vrenten d'acht beved.

Voor de vlamt 's Heeren blifstengtoed,
 Die nie de lachten d'ucht veyekt,
 De regeer luimht op utgebed,
 En t'water scheidt, zyn breeder vloed,
 Praar gy de helge phreden zet.

Voor de gran diinte grafspelouk,
 Gief phed enuut stuyphen lypen ziel,
 Man 's Heeren hoets met vollen wil,
 Die phethend hem in de orgen blowk,
 Op me. nu mantel hedewieb.

Agarb. Aug 10 30.

Eran.

אממ 7277-887

1.

En wat daar aan uw heupen zwaard,
 Een pleye pyl op uw schouderen,
 Gy steen deed chaptortel van uw ouders,
 Met ruige borst en roepbeard?
 Looft ge u den doodstuyt niet verkosten,
 Of om te gert en hoed verdorft,
 Dat g' uw eerstgeboren loof
 Niet liever zoudt te pletten storten?
 Dan 't van zijn recht te sien berouft?

2.

O Scheur uw kleedern, schein uw kleedern!
 Verflooting van uw Moeder! Heen!
 Looft u tef denaar kondt vernedern,
 Och dwaalt g' ongerend heen!
 Oel waant ge wat u de luttel koren,
 Oel had by u en uw geslacht,
 Het heil sijn tegen u gedenkt
 Maar overloed van most en koren,
 Maar een heuphepp en macht
 Daalt weder op den Haatgeboren,
 Verfloken in yn gitenboekt!

3.

Link aan de knien neer des Ouden,
 En offer uw vergeffte jacht,
 En jamen, off by op uw klacht
 Een enklen Egen, led behouden!
 De blijft diech over dan uw Zwaard,
 Oropspanning Zyn, en hem belagen,
 Want jaal gelyt geelouwd te dragen,
 Die d'oor uw leij belopgaard.

4.

Op Edomieten, Edomieten!
 Uw deel is arm; uw haat is groot!
 Gedent hoe in Rebekke's spoor,
 De broeder zeedt elchander jueter!
 Vermaer! die dag verhengt uw Ziel,
 Praanop uw woede t'jink of beken
 En t'krooft van hen naar t'haitefeten
 Die Egan aangees by de hiel!
 Want vdeerlyt eal by t'woedend heffen,
 Uw kaining arm het zwaard verheffen,
 Het zwaard, uw laakken anyft goed!
 En t'loon dat Egan reit verachtte,
 Toer by van d'ort en langer maachte,
 Vermeuden met en loon van bloed.

5

Bedreger! Proen vy in hu regent!
 My edel g' jddre op uw weg,
 Nu van de lyde der woestyne
 De wind val vderer tot uw boent
 Alst krygphree vand' eerstguboren,
 En Edom zal en t'wepend Zyn!

Nijmegen.
 1838

B. J. D.

13. Cores.

1
In heffen Jubaas dookten aan
Syn anpeltlank en laggeluid;
In rust set led, en vloet de traan,
Wroepen Jubaas. Zonen nit!
Gy hebt den Heeren woord verstaan,
De Godpraak had op u gesluid.

2
Toen ons Jehovah wederbraecht
En trabelt drei ons' arm ontrocht;
Toen wij ons als ce. droon by recht
En Geyuch ging op, de glimlach blouk;
In Meer hadaan yn soek gedaecht,
Aan Tiof afgehouwet tront.

3
In mesken, via den blijden tocht,
In t'water des Jordaans den voet,
En leegende van yn heelig vort,
Verheef ons hart den verhoortgewet;
En ficht was veelere adem tocht,
Mer d'over van den dieste vloed.

4.
En loen verheef ons hart en trom
Den Koning, met Gods wil verthouwd,
De Salep toe riep: Word gebouwd!
En tot den tempel: Dreef gegouwd!
Den Heer Gods klouk juab en steun,
Jehovaes zegen over Heer!

Agent. 1838.

1

O Dertel Sidons! waaron moest
 De Loning in Israels gaarde
 Verplant, tot een veld der aarde?
 Die nu is Israels gaarde woest,
 Sint' g'yer heeft st' gekaarde hoef,
 Verdruigt de rank, verbroeit het lozen,
 Des Maaiers hoef is weggesnoff,
 En g'yr en kanwen niet verhoer!

2.

Oh u g'yr, o Hemels konnen deurg,
 De jhoof der aarde dor geworden;
 En toch g'yr geeft de Maan onthoer,
 Dat kalmen on u henen dordent!
 Maar wee u als des Heeren oog
 U moe zal worden op g'yr othoer,
 Dan raekt g'yr stem des Wieders waker,
 Dat g'yr des streek ontroble, d'g'yr.

3.

Ma! hoe ureedaaly sal g'yr hand
 Uw tonge kruin doe jhech waken,
 Den spheye stell aan de aarde ontroble,
 En jhuuden mit uw veerle t'rand!
 Dan vullen u g'yr harde vingeren,
 Daan mit des r'kkes wil verjaarst,
 Als een verfoeijel redes flingeren,
 U Dertel Sidons! v'och der aard.

Nagelb. 1818.
 Aug.

15.

Jacob gegrand.

729 75251

Toe Rebenaas beveling
 Esaus kled had rangftokken,
 In het oel der gaiten bokken,
 De ontgaver hand omring;
 Schudde by Zyn bruing Colken,
 Dat ten 7 lefr de orgen ling.

Bevende dat stem of spraak
 Moekt vernede. der verneder,
 Des by raakte voor Zyn vader,
 Flovd de verue van Zyn kaak;
 Thuis fodderele in Zyn ader
 Vongewil van Esaus spraak!

Als den Vader oud en blind
 't Al te tydig wild vernatte,
 In des jonglings hand betastte,
 Die by rug van Esaus vint.
 In de roon, die hen vergastte,
 Wat Zyn oudst, Zyn clarkbaard kind!

16

Daaron stromt Zyn Zegen uit
 Met een innig hartgetecleren:
 "Zom! het zeken van uw bleederen,
 Sal u van gegrand knid.
 Daaron des Hemels dale reer,
 Vuchtthe regen
 Floeie u Zegen
 Van des Heer;
 't Oet der voren
 Voede uw horen,
 Torrefthyn en maefte licht
 Meeds de root dre kulelgoren,
 't was myn floke dinnne brucht!
 Veld volken in betuigen
 Stant u Cer;
 Volken bingen
 Voor de reer,
 Euer boedren oppereer.
 Drae ge uw danhy, hout ve toney
 Inpken Zich uw hoeder Loran;
 God u wreekt.
 Gied by dal wet vloek berocken
 In u vloeken;
 Zegen uie u Zegenfnecht."

O, al klemt dit Konigriet,
Loet in uwe en Moeder's oren,
Voor den roef aan d'eerstgebore,
Jacob, leit g' Zwaar g'bet.
Maan de regn juenwel
Ging om Jacob aist verloren,
Dynde los had ten luttelkoren,
In g' luttel and Israël.

N. 1839.

3.

Ope jheremien oed gijnsaats oocan,
 Toen by den wagen naerden sag,
 De op den afgesessen dag,
 In een arm een zoen boeren naaden.
 Ope jheen oed gijnsaats brein verward,
 Toen Josef eibitende aan byn hart.
 O zonne Rachels! ziele elcke!
 Maar eeffting der verkoone! Thand
 Blondeg, van koninklike glaud,
 Maar inmaat waest gy nog derelcke!

4.

Gy, Jely uit vruchtken stem geproten,
 Bekabbed van een klade brod,
 En halfheftut voor vind en zoen.
 Jhy lang den hogminne opgeproten.
 Gy h was menig jif spricht!
 Maar himmel vaders brog ntericht;
 Want h de Macht der Heeren schutte,
 Zent Godd, die Jacobs onj verpheen,
 Ten lechte en onschouren. Jecm,
 Zyn afgewatten jhabdel stutte.

5.

U zal de God ons vaders regnen!
 De dachttege dien by adu baet;
 U weet dat aardryfke berlend nat;
 U zal de hemel volbladen regnen!
 U zeput borst en maedryfshoet,
 In vrad ons vaders zegen groot.

18

Veel groter zegen moet en dalen,
 Op jheer ^{opgehoven} ~~verhooven~~ loofd,
 Opren glaud over broeren glaud verdoofd,
 En blint van koninklike jhalen!

Nijmburgh,
 Nov 1838.

Handwritten text at the top of the page, appearing to be a header or introductory paragraph.

Second section of handwritten text, possibly a list or a detailed description.

Third section of handwritten text, continuing the narrative or list.

Final section of handwritten text at the bottom of the page, possibly a conclusion or signature.